

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1370/2025
25.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Зорана Шекарића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Шекарића, адвоката Сурла Срђана, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 5К бр.594/23 од 18.03.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 536/25 од 05.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Шекарића, адвоката Сурла Срђана, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 5К бр.594/23 од 18.03.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 536/25 од 05.09.2025. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 5К бр.594/23 од 18.03.2025. године, поред окривљеног АА, оглашен је кривим окривљени Зоран Шекарић, да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и за исто је осуђен на казну затвора у трајању од седам година и седам месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 27.09.2023. године па надаље, и изречена му је мера безбедности одузимање предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде. Истом пресудом одлучено је и о одузимању имовинске користи, а окривљени су у смислу члана 264. став 4. ЗКП ослобођени плаћања трошкова кривичног поступка, тако да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 536/25 од 05.09.2025. године, одбијене су као неосноване жалба окривљеног Зорана Шекарића и жалба браниоца

окривљеног адвоката Сурла Срђана и пресуда Вишег суда у Београду К бр.594/23 од 18.03.2025. године је потврђена у ставу 1. изреке, односно у делу који се односи на окривљеног Зорана Шекарића, док у преосталом делу остаје неизмењена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Зорана Шекарића, адвокат Сурла Срђан, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) и став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи, тако да утврди да оптужницу треба одбацити и донесе ослобађајућу пресуду у односу на окривљене.

Врховни суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, с обзиром да је суд изменио оптужни акт у погледу места и времена извршења кривичног дела.

Овако изнете наводе браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване, а како су исти већ били предмет оцене другостепеног суда с обзиром да је исте бранилац истицао у поднетој жалби на првостепену пресуду, о чему је другостепени суд на страни 3, пасус два образложења пресуде дао довољне и јасне разлоге, које овај суд прихвата и на исте, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да у образложењу осуђујуће пресуде нису дати разлози неприхватања става браниоца по службеној дужности у погледу места извршења, с обзиром да, према ставу одбране, место извршења кривичног дела никако није могао бити угао Петрињске и Пљевљанске улице, јер је суд занемарио чињеницу да су сведоци-полицајци у својим исказима навели да нису видели конкретан моменат наводне примопредаје наркотика, те се не може са несумњивом сигурношћу утврдити да је до купопродаје наркотика дошло на углу ове две улице. Осим тога, суд није могао осуђујућу пресуду у односу на окривљеног Зорана Шекарића да заснује на одбрани окривљеног АА, имајући у виду да је његов исказ конфузан у погледу врсте опојне дроге коју је наводно купио од окривљеног Зорана Шекарића, а у прилог одбране окривљеног Зорана Шекарића да није продао окривљеном АА било какав пакетич са дрогом, иде и чињеница да је изведен материјални доказ – налаз ДНК Центра за генетику који не садржи ДНК профил окривљеног Зорана Шекарића, те бранилац оспорава и дате разлоге другостепеног суда у погледу контакта окривљеног Зорана

Шекарића са кесицама опојних супстанци које су одузете од окривљеног АА. Напред изнетим наводима бранилац оспорава оцену изведених доказа и полемише са утврђеним чињеничним стањем те суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред тога, бранилац у поднетом захтеву наводи да је другостепеном пресудом учињена повреда закона из члана 16. став 5. ЗКП, сходно ком је суд сумњу у погледу чињеница од којих зависи вођење кривичног поступка, постојање обележја кривичног дела или примене неке друге одредбе кривичног поступка, у пресуди требао решити у корист окривљеног.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана члана 16. став 5. и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да су у побијаним пресудама учињене повреде закона које нумерише као повреде из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, које представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, у образложењу поднетог захтева бранилац не образлаже у чему се конкретно огледају овако означене повреде закона.

Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а то подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, па је сходно томе Врховни суд оценио да захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај.

Из напред наведених разлога Врховни суд је, у смислу одредбе члана 491. став 2. и члана 487. став 1. тачка 2. и 3. у вези члана 485. став 4. и члана 484. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић